

УПОЙКА

Зелена тишина душата ми владее,
сърцето ми тревожно в очакване немее.
Във вената иглата се забива
и болката във течността се скрива
Потъвам бавно във безкрая,
където ангели ме носят в рая.

Бяла тишина събужда ме и зная —
вече съм спасена от безкрая.
Светът е стон, болка на ранена птица,
отразен безмилостно в моята зеница.

Оранжева тишина във люлка ме люлее.
душата ми щастлива радва се и пее.
Светът е ритъм, музика могъща,
опиянява ме и на земята пак ме връща.
Чувствам се въздушна
като след упойка,
когато вече стене новото предчувствие
за болка.